

Phần 1

- **C**ố lên! Cố lên! Cố lên...

Những tiếng cổ vũ “cố lên, cố lên” tiếp thêm sức cho Tuyết Anh. Đã đến cái bánh bao thứ chín mươi lăm, còn năm cái cuối cùng nữa thôi.

- Cố lên Tuyết Anh! Cố lên!

Đứng bên ngoài, Việt hò hét lớn. Anh giục đám bạn của Tuyết Anh hét to hơn nữa, phấn đấu cho tinh thần của Tuyết Anh. Giải quán quân của cuộc thi lần này, giải thưởng là hai ngàn đô.

Tuyết Anh cầm cái bánh bao thứ chín mươi sáu lên. Không được bỏ cuộc đó, Tuyết Anh. Còn năm cái nữa là mi có hai ngàn đô cho Việt trả nợ và còn lại một ít tiền làm đám cưới. Tuyết Anh ăn ngấu nghiến. Cái bánh bao thứ chín mươi sáu.

- Cố lên! Cố lên! Cố lên!

Diệp khúc cố lên vang dội tạo tò mò cho Hoàng Bảo, lâu lắm rồi anh sống một cuộc sống khép kín từ nhà đến bệnh viện, và từ bệnh viện về nhà. Ngoài công việc khám và chữa bệnh cho bệnh nhân, anh không quan tâm đến bất kỳ cuộc vui nào bên ngoài. Nhưng hôm nay anh không thể không tò mò len vào đám đông đang vừa vỗ tay hò hét cổ động cho một cô gái, cô đã ăn đến cái bánh bao thứ chín mươi bảy.

Ôi! Cái thời đại con gái ăn như mèo người đâu rồi. Con gái bây giờ ăn ào ào, phóng xe ào ào và cũng tài giỏi hơn cả nam giới, mạnh mẽ, cứng cỏi. Chỉ có Diễm Chi của anh, cô không vượt qua được cú sốc và định kiến rề rúng của người đời.

- Cố lên Tuyết Anh!

Giữa đám đông, Hoàng Bảo chột thụt lùi vì chị Ba của anh. Chị Ba Thu Trang cùng cha khác mẹ, ở đâu len vào tay gã con trai đang hò hét cổ động.

Hoàng Bảo vội kéo sụp mũ che xuống, lùi ra ngoài. Thu Trang kéo Việt ra khỏi đám đông, cô nhăn nhó:

- Anh cũng tham gia trò cổ động này nữa sao?

Việt cười lúng túng:

- Cô Tuyết Anh gì đó ăn tới cái bánh bao thứ chín mươi bảy, cổ sắp có hai ngàn đô.

Thu Trang lườm Việt:

- Anh được tiền đó sao. Đi về với em!
- Đi đâu?
- Mẹ em muốn gặp anh. Mẹ chờ chúng ta ở quán cà phê.

Việt mừng đến suýt nhảy cẫng lên:

- Mẹ em muốn gặp anh?
- Ừ, mẹ nói muốn xem mặt con rể tương lai. Đi anh!

Thu Trang lôi Việt đi anh còn cố ngoái lại nhìn. Tuyết Anh ăn đến cái bánh bao thứ chín mươi chín, cô cố nuốt ực vào họng và cầm cái bánh bao thứ một trăm lên.

Việt vừa leo lên xe, anh nghe tiếng reo vỡ òa:

- Một trăm. Tuyết Anh chiến thắng, đoạt giải quán quân cuộc thi ăn.
- Bravo.

Đám bạn bè của Tuyết Anh tràn vào công kênh cô ta lên cao.

- Tuyết Anh! Cậu đã thắng. Tuyệt!

Tuyết Anh lia mắt nhìn Việt. Anh đâu rồi, sao giây phút chiến thắng của em lại không có anh? Anh ơi! Tội mình sắp có hai ngàn đô rồi, em mừng đến bật khóc. Chúng mình sẽ đám cưới, có một căn nhà. Em là cô bé có nhà, có mái ấm, không phải là con bé vô tổ ấm nữa.

Thu Trang đi rồi, Hoàng Bảo mới lùi vào đám đông, anh muốn nhìn cho rõ mặt cô gái. Vóc liễu mình đây, sao mà em ăn “bạo” dữ vậy em? Chàng nào mà “iêu” em, nhất định là rước cái miệng ăn về nhà, ăn... tàn ăn mặt.

Tiếng loa phóng thanh cắt đứt tư tưởng của Hoàng Bảo:

- Cô Phạm Tuyết Anh chiếm giải nhất cuộc thi. Tôi xin tuyên bố giải thưởng hai ngàn USD là của cô Phạm Tuyết Anh.

Cầm bì thư có hai ngàn đô, Tuyết Anh sung sướng hét to, nhưng đồng thời hai chân của cô khụy xuống, quá no, cô chịu không nổi.

- Có ai đó phụ đưa Tuyết Anh vào bệnh viện. Mau lên!

Hoàng Bảo xông vào, dù gì thì anh cũng là một bác sĩ, không thể thấy nguy mà không cứu...

...

Cô ta đã tỉnh Hoàng Bảo nghiêm mặt:

- Hai ngàn đô quý hơn mạng sống của cô hả? Cô chết có ngày vì vỡ bào tử.

Tuyết Anh bật dậy như cái lò xo:

- Tiền của tôi? Tiền...

- Nó đây nè! Nó là tiền sinh mạng của cô, không ai lấy của cô đâu.

- Tiền của tôi.

Vừa tỉnh lại sau cú đột quy vì quá no, Tuyết Anh run run mở bì thư, hai mươi tờ giấy một trăm đô, xếp thẳng tắp và thơm phức, cô ôm nó phủ lên mặt mình một cách sung sướng:

- Anh có biết đây là tiền cứu nguy không?

Hoàng Bảo thảng thốt:

- Cứu nguy là sao?

- Anh Việt nói muốn làm đám cưới lớn và sau đó tôi với anh đi Sapa hưởng tuần trăng mật.

Hoàng Bảo cau mày:

- Cái gì? Cô cần tiền làm đám cưới? Còn gã đàn ông muốn cưới cô, anh ta phải lo chứ, sao cô lại lo?

- Chỉ tại tôi muốn có tiền làm đám cưới thôi. Đồng tiền cứu khổ cứu nạn, tao yêu mày quá đi.

Trời đất quỷ thần ơi! Trên đời trời đất này, lần đầu tiên Hoàng Bảo mới gặp một người có một không hai, cô ta đi cưới chồng chắc?

Tuyết Anh cẩn thận xếp tiền bỏ lại vào bì thư, cô hỏi:

- Anh là bác sĩ?

- Ừ. Nếu tôi mà không làm cho cô nôn ra, cô có mà vỡ bao tử chết rồi.

- Cám ơn nhen. Song làm ơn thì anh làm ơn cho trót luôn đi.

- Làm cái gì nữa?
- Cho tôi mượn điện thoại.
- Nè, mới nôn ói, cô không biết mệt hay sao?
- Mệt, nhưng tôi quên hết rồi. Có điện thoại không?
- Có.
- Cho mượn đi.
- Cái cô này...

Tuy nói như vậy chứ Hoàng Bảo cũng lấy điện thoại cho mượn. Tuyết Anh bấm ngay số mình muốn gọi:

- Anh Việt! Em báo cho anh một tin mừng, em thắng cuộc và có hai ngàn đô rồi.
- Ra ngân hàng chuyển ngay tiền vào tài khoản anh đi.
- OK. Em sẽ đi ngay.

Trả điện thoại cho Hoàng Bảo, Tuyết Anh nhảy xuống giường:

- Cám ơn bác sĩ nhen.
- Này! Cô đi đâu vậy, chưa có khỏe hẳn kia mà?
- Tôi đi ngân hàng chuyển tiền cho anh Việt và đi sắm đồ cưới nữa.

Nói chưa dứt câu, Tuyết Anh vù đi như một người khỏe mạnh, dù mấy phút trước tưởng chừng cô sắp bay lên thiên đường.

Hoàng Bảo lắc đầu nhìn theo. Cái gã đàn ông tòi tệ đó đáng cho cô lụy tình hay sao?

Ôi, tình yêu! Nếu như người ta tỉnh, cả thế giới này chẳng còn tình yêu. Diễm Chi của anh chết có phải chẳng vì tình yêu? Sự ra đi của cô để lại cho tâm hồn anh hụt hẫng đón đau. Đã hơn một năm qua, nhưng khi nhắc lại, nỗi đau mới nguyên như ngày hôm qua.

...

- Bảo Bảo! Em đến bệnh viện ngay đi!

Giọng Thu Trang hét hoảng gọi Hoàng Bảo trong điện thoại. Trong năm người chị của Hoàng Bảo, Thu Trang là người chị yêu thương anh hết lòng.

- Bảo ơi! Em bình tĩnh nhé!

- Chị bảo em bình tĩnh nhưng là cái gì?

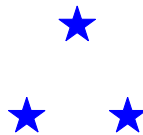
- Diễm Chi uống rượu say. Cô ấy lái xe trên đường cao tốc và lao đầu vào một chiếc xe tải.

Vừa nghe điện thoại, Hoàng Bảo vừa phóng chạy ra xe đến bệnh viện, cũng chỉ để vuốt mặt Diễm Chi, cô đã chết, hai chân giập nát, chiếc xe bẹp dúm.

Một mình anh sống không có em.

Bơ vơ như đã muôn lần chết.

Đã chết nhưng còn phải sống thêm.

- **C**hà! Chiếc xe chiến thật!

“Cường lái” nheo mắt ngắm chiếc xe của Việt:

- Mừng cậu trúng mánh. Con gái tỷ phú Trần Đình Giang mua cho cậu đúng không? Vậy khi nào làm phò mã nhà tỷ phú đó vậy?

- Sắp.

Việt ngênh mặt lên. Anh ta đã mua chiếc xe chiến này bằng tiền của Tuyết Anh và sắm sửa cho mình một bộ cánh trang trọng, bề gì thì buổi ra mắt mẹ vợ tương lai đã xảy ra một cách tốt đẹp. Ngày cưới sẽ không lâu. Có điều anh ta không thể để mẹ mình ra mặt, bà quê mùa một đời lam lũ, làm sao ngồi sui với bà tỷ phú cho xứng.

- Anh Cường này! Tôi có chuyện này nhờ anh.

“Cường lái” sốt sắng:

- Cậu cần tiền, bao nhiêu? Đàn anh này sẵn sàng cho cậu vay. Có điều chưa có vốn trả, cậu phải trả lãi sòng phẳng cho anh, đó là nguyên tắc của anh.

- Tôi chưa cần tiền bây giờ đâu. Có điều mẹ tôi ngồi sui với nhà tỷ phú Trần Đình Giang, tôi sợ họ khinh tôi.

“Cường lão” nhíu mày:

- Vậy ý cậu muốn như thế nào?

- Anh tìm... thuê giùm tôi, xem ông bà nào bộ vó sang sang một chút, thuê họ làm... ba và mẹ tôi.

- Chà... - “Cường lão” gãi cằm - Giá cả?

- Bao nhiêu cũng được. Anh biết là tôi vào nhà này thì giống như chuột sa hũ nếp vậy.

“Cường lão” vỗ mạnh vai Việt:

- Được, vì tương lai của cậu, anh giúp cậu. Nhưng hôm nay có đi bình không? Vận cậu đang đỏ. Đi đi! Biết đâu cậu lại trúng mảnh một vốn tiền nữa.

Bùi tai, máu đen đỏ trong người Việt trời dậy, anh ta gật đầu hùng hồn:

- Đi thì đi!

“Cường lão” cười tinh quái. Con mồi hắn như đang từ từ chui vào cái bẫy hắn giăng ra. Anh ta cũng không khỏi thầm khinh bỉ. Đồ bất hiếu, đưa con trời đánh! Nó khinh bỉ xuất thân nghèo hèn của mình, đi thuê cha và mẹ để tổ chức đám cưới. Đời “Cường lão”, anh ta ghét nhất là thứ bất hiếu. Tao sẽ cho mày chết, thứ bất hiếu!

Được “Cường lão” nhận lời, Việt toan đi. Nhưng sự nhớ, anh ta lắc đầu:

- Ngày mai đi, tôi sẽ tìm anh.

- Còn bây giờ?

- Dọn nhà, đến chỗ ở sang hơn chứ.

Việt leo lên chiếc xe chiến mới mua bằng tiền của Tuyết Anh phóng đi. Cuộc đời mà, sống cho mình. Còn Tuyết Anh, cô mồ côi, cưới cô, tôi được cái gì đây, cô Tuyết Anh?

Tuyết Anh đang vui phơi phới cho một tương lai, cô là cô dâu xinh đẹp và Việt là chú rể. Giữ lại ba trăm đô, sau khi chuyển vào tài khoản của Việt một ngàn bảy trăm đô, Tuyết Anh đi mua sắm.

Cho cô nhi viện một trăm rưỡi nữa chứ Tuyết Anh đi đổi một trăm rưỡi đô còn lại. Lần đầu tiên cầm số tiền lớn, cô chột lúng túng, mua cái gì cho mình đây nhỉ?

Được mấy món, còn bao nhiêu Tuyết Anh mua cho Việt. Cô tưởng tượng đến vẻ mặt xúc động của anh khi cô mua cho anh nhiều thứ: Quần áo, khăn mặt, một đồng hồ đeo tay. Và còn đúng ba trăm ngàn và xài cho đến ngày lãnh lương. Không sao, cô còn có Việt nữa, cùng lắm thì ăn mì gói.

Đi xe taxi về nhà, Tuyết Anh xách những túi hàng đầy nhóc đi như chạy vào con hẻm nhà Việt. Nhà Việt khóa cửa. Kỳ lạ, sao hôm nay lại đổi ổ khóa, anh muốn “hù” cô hả. Tuyết Anh đập cửa ồm ồm:

- Anh Việt! Em về rồi nè. Mau mở cửa. Em biết anh đang ở trong nhà.

Một cái đầu bù xù từ nhà đối diện mở cửa ra, càu nhàu:

- Cô ơi! Làm ơn xì-tốp vôlum lại giùm, ồn ào quá. Anh Việt gì đó trả nhà dọn đi rồi.

Tuyết Anh tròn mắt nhìn người hàng xóm:

- Ông nói chơi hay sao?

- Không tin, hỏi bà chủ nhà xem.

Do chính miệng bà chủ nhà nói, nếu không, Tuyết Anh vẫn không tin. Căn phòng trống không, Việt mang đi hết tivi, tủ lạnh chỉ còn chừa lại giường ngủ. Tuyết Anh sưng người lại: Như thế này là sao?

Bà chủ nhà nhún vai:

- Là cậu ấy bỏ đi. Cậu cặp với cô này xem ra cũng có tiền lắm, đâu có như cô làm một cô hàng sách.

- Bà nói bậy!

- Nói bậy cái gì. Tối qua có xem tivi không, con gái như cô ăn những một trăm cái bánh bao, kinh khủng, cậu ta chạy mất dép là phải.

Tuyết Anh ngồi bệt luôn trên nền gạch. Chạy mất dép! Vậy còn một ngàn bảy trăm đô cô gửi vào tài khoản ATM của Việt.

Anh Việt... Tuyết Anh bật dậy, cô không muốn tin là Việt chạy trốn cô. Nhưng đó là sự thật. Suýt chút nữa cô bán mạng cho Diêm vương. Còn anh thì... không có lý nào anh lại là một con người xấu xa, vong tình bội nghĩa. Anh dọn hết đồ đạc đi đâu?

- Sao, cô có mướn nhà này nữa không, còn những mười ngày nữa là hết tiền trọ tháng trước, mướn thì tôi để cho. Còn không, cô mang cái giường đi giùm, trả phòng trống cho tôi.

Tuyết Anh ngời im lặng, cô quyết định như thế nào đây. Việc đầu tiên, cô cần đi tìm Việt.

Ngay cả đến công ty đang làm việc, Việt cũng làm đơn xin nghỉ, có nghĩa là anh chuẩn bị tất cả, hèn nào ngày cô đi “thi ăn” anh đâu có mặt.

Đôi hàm răng Tuyết Anh nghiền trèo trẹo lại. Đồ đốn mạt, lừa tình, lừa tiền!

Sài Gòn không lớn đâu, có một ngày tôi tìm ra anh và tôi sẽ hỏi tội anh. Nhưng từ trong sâu thẳm của trái tim Tuyết Anh, là nỗi đau của kẻ bị lừa dối và phản bội.

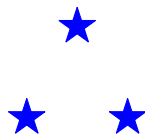
Cô đi lếch thếch mà không biết mình đi đâu, thân xác còn sống mà linh hồn trái tim như đã chết.

Thân em khác chi cây sống mà đem chặt,

Chặt giữa ngang lưng, sự sống còn.

Chặt giữa đang hoa, ngang giữa lá,

Khác chi hoa đang nở mang đi vùi chôn.

Phải đến ba tháng, Tuyết Anh mới bừng tỉnh và để chấp nhận một sự thật cô bị lừa dối. Cô không tiếc số tiền một ngàn bảy trăm đô đó, nó chẳng là gì, có chăng là cô hiểu rõ lòng người đen bạc còn hơn vội. Dốc hết số tiền còn lại, đêm đêm Tuyết Anh hòa mình vào chat. Nick name “Hoa Hồng”. Hoa Hồng có gai, xin ai chớ chạm vào mà đổ máu.

- Này, bé Hoa Hồng sao bị quan thế hả?
- Tôi không phải bé, tôi là một cụ già.
- Người già không ai thích trò chơi chat.
- Đồ ngu! Người già không thích nhưng già này thích.

Hoàng Bảo cười phá lên. Giọng điệu của “cụ già” chua ngoa, cẩu kính và lẫn cả đánh đá nữa, song anh có cảm giác đó là một cô gái có cá tính mạnh mẽ. Anh gõ tay lên bàn phím:

- Đừng cay cú, Hoa Hồng. Ta là ông bụt có cây đũa thần làm lành mọi vết thương.

Lập tức một dòng chữ phản bác lại:

- Xạo!

- Cậu làm cái gì mà cười thú vị dữ vậy Hoàng Bảo?

Nung tò mò nhìn vào màn hình vi tính:

- Cậu đang chat à?

- Ừ, thú vị lắm. Cô nàng Hoa Hồng này chua ngoa không chịu nổi.

- Cậu ở đó lo mà chat đi. Trên tivi, ba cậu đang tìm cậu. Nghe nói ông phái người đi tìm cậu, triệu hồi về.

Hoàng Bảo nhún vai:

- Cậu thấy không tôi nói Sài Gòn làm chỗ an toàn để trốn mà.

- Tôi không hiểu nổi cậu, làm một cậu ấm không sướng hơn là đi làm bác sĩ ở một phòng khám nhỏ.

Hoàng Bảo lạnh lùng ngắt ngang:

- Cậu không phải là tôi. Ông nhận tôi vì má lớn của tôi không có con trai, bà sinh đến ngũ long công chúa. Còn má tôi lại chỉ là một cô vũ nữ, gặp ba tới trong một đoạn đời nào đó, mà có tôi. Tôi không tham sự giàu có của ông ấy. Cậu đừng có nói nữa. Từ ngày Diễm Chi không còn nữa, xem như mọi quan hệ giữa tôi và gia đình ông ấy chấm dứt.

Nói xong, Hoàng Bảo lại cúi đầu vào máy, hai tay gõ đều lên bàn phím và lại nhắc con chuột lên. Cuộc nói chuyện trên màn hình vi tính của anh và Hoa Hồng càng ngày càng thú vị.

- Hoa Hồng ơi, ngày nào Gai Nhọn không trò chuyện với Hoa Hồng, Gai Nhọn nghe nhớ nhớ, và hình như là tương tự rồi đó.

- Xạo!

- Đừng có dùng chữ xạo nữa, nghe dễ xa nhau lắm.

- Chúng ta chẳng xa nhau đến cách một màn hình máy vi tính sao?
- Có muốn gặp mặt không?
- Không! Sợ Gai Nhọn sẽ đâm tay Hoa Hồng.

Hoàng Bảo cười khanh khách, đúng là Hoa Hồng đáo để và có đầu óc hài hước.

Hoàng Bảo kết thúc buổi nói chuyện:

- Thôi nhé, bây giờ Gai Nhọn phải đi làm rồi. Tạm biệt.
- Gai Nhọn làm gì vậy?
- Làm nghề lấy gai đâm người ta.

Làm nghề gì ghê quá vậy? Bác sĩ hả?

- Không nói đâu! Cứ ngồi đó đoán đi Hoa Hồng nhé.

Hoàng Bảo tắt máy, anh nghĩ đến cái hẹn với...

- Chú Bảo!

Nhóc Bin Bin và nhóc Bòn Bon ủa vào phòng Hoàng Bảo:

- Đi nhà sách, chú Bảo ơi. Bữa hôm chú hứa mua cho con cuốn sách đó.

Bé Bòn Bon trề môi:

- Chưa biết đọc chữ mà đòi mua sách. Nó đòi mua để đem về nhà toàn năn nỉ con đọc giùm đó, chú Bảo.

- Chị mà thèm đọc. Em kêu mẹ đọc cho em nghe không.
- Ai rảnh đâu.

- Thôi, cho chú can đi. Hai đứa con gặp nhau là cãi, chú nhưc cái đầu luôn.

Nhóc Bin Bin cầu một cánh tay của Hoàng Bảo, đu lên:

- Hay chú Bảo làm ba con đi, đọc truyện cho con nghe.

Không đợi Hoàng Bảo gạt đầu, cả hai đứa nhảy cẫng lên:

- Ba Hoàng Bảo! Chú Hoàng Bảo là ba con.

Hoàng Bảo lắc đầu chịu thua. Tuy nhiên, anh không cãi lại mà im lặng như công nhận và để hai đứa nhỏ lôi anh đi.

- Ba Bảo ơi! Đi nhà sách Thanh Niên nghe, con thích xem truyện Đôrêmon lắm.

- Ủ.

Vậy là cả ba kéo nhau đi nhà sách Thanh Niên. Bin Bin mê sách, còn Bòn Bòn chỉ mê những con búp bê và bút chì màu xanh đỏ.

- Ba Bảo! Con mua búp bê này, ba Bảo há?

- Ủ, con cứ chọn đi.

Cô bán hàng đi tới, vừa lúc nhóc Bin Bin làm đổ đến mấy cuốn sách xuống, nó thấp quá cổ với, những cuốn sách đổ hết lên đầu nó, nó ôm đầu ngồi sụp xuống... chịu trận một cách gan góc:

- Trời ơi, bé! Con lấy sách không tới thì kêu cô, cô lấy giùm cho. Đổ hết kệ sách của cô rồi.

Hoàng Bảo hoảng hốt chạy tới:

- Bin Bin! Con có sao không?

- Ba ơi! Sách rớt lên đầu con, chắc... gãy cổ con rồi. Hu hu...

- Ngoan nào! Ngoan nào...

Đứng nhìn con khóc và ông bố cứ “ngoan nào, ngoan nào” mà Tuyết Anh phát bực. Sách đổ tung tóe, anh ta không lo nhặt phụ cô. Cô gắt:

- Sách mỏng rơi xuống, chẳng qua là do nó hết hồn, không có gãy cổ đâu mà sợ. Anh là bố nó, sao mà hư quá vậy, đi siêu thị sách, phải theo sát con mình xem nó muốn thứ nào. May mà sách rơi chứ lon hũ rơi, anh tính sao đây hả? Làm bố như vậy cũng bày đặt có con.

Cô nhỏ này đúng là chua ngoa đánh đá. Anh có phải bố đẻ của thằng cu Bin này đâu mà cô ta xài xể anh không tiếc lời. Hoàng Bảo định trừng mắt, anh chợt há hốc mồm vì...

- À, hóa ra cô là? Quán quân ăn bánh bao một trăm cái, đạt mức guinness.

Tuyết Anh cũng vừa nhận ra vị bác sĩ cứu cô hôm nào. Nhưng thay vì xì-tốp, cô ngượng anh một cái dài thậm thọt.

- Coi chừng anh cũng là ông bố tồi, không lo cho con được.

- A, cái cô này!

- Ba ơi ba!

Bây giờ đến phiên bé Bòn Bòn, nó lôi áo Hoàng Bảo:

- Người ta bảo trả tiền mua hộp màu với bút bê ba ơi.

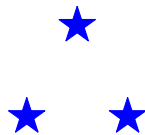
Anh ta có những hai đứa con. Cái mặt búng ra sữa thế mà có hai con. Tuyệt Anh lừ mắt:

- Làm ơn đi ra ngoài đó tính tiền giùm đi.

- Này cô, người ta nói vui lòng khách đến vừa lòng khách đi, mà xem bộ mặt cô quạu đeo chẳng có mùa xuân gì cả. Tôi mà là chủ nhà sách này hả, tôi mời cô về nhà ngồi chơi xơi nước.

Tuyệt Anh nghiến đôi hàm răng đều như hạt bắp lại, cô không hơi sức đâu trả lời hẳn. Cô cầm cúi nhật sách đặt trở lên giá. Hoàng Bảo cũng chẳng hơi đâu cãi với kẻ “bé cái lằm”. Anh kéo cả “hai đứa con” đi ra quầy tính tiền. Nhiệm vụ nhật sách để lên giá, đó là nhiệm vụ cô ta phải làm.

Ừ, nhật thì nhật! Tuyệt Anh đâu phải kẻ nhỏ mọn hay ác cảm với trẻ con. Có điều ông bố đáng ghét kia, thật khó mà có tình cảm.

- **G**ai Nhọn ơi, mình gặp mặt đi, quen nhau cả năm rồi còn gì nữa.

Hoa Hồng đề nghị. Hoàng Bảo cười thú vị:

- Vậy thì Hoa Hồng mở webcam cho Gai Nhọn thấy mặt đi.

- Máy của Hoa Hồng không có webcam.

- Vậy nếu gặp nhau làm sao nhận ra nhau đây?

Hoa Hồng sẽ đến một quán cà phê lãng mạn nằm trong khu vực do Gai Nhọn chọn. Hoa Hồng sẽ để trên bàn trước mặt một đóa hồng nhung.

- À, một cách nhận mặt.

- Còn Gai Nhọn, Hoa Hồng làm sao nhận ra?

- Gai Nhọn mặc áo trắng, quần Jeans xanh, đeo mắt kính đen. Chúng ta chọn quán cà phê Hồ Hẹn. Hoa Hồng biết quán cà phê Hồ Hẹn trên đường Ba Tháng Hai không?

- Biết.

- Vậy nhất trí chọn bàn số sáu nhé?

- OK.

- Một cuộc hẹn hò thú vị. Tuyết Anh xoa tay vào nhau sau mỗi tình tan vỡ với Việt, cô vẫn chưa gặp lại anh ta. Phải đó, ông trời không nên cho cô gặp anh ta, cô sẽ dợt một đường Teakwondo cho anh ta đo ván mà không mềm lòng xót thương.

Tuy chat với Gai Nhọn cũng thú nhưng sau “kinh nghiệm đẽ đời” Việt tặng cho, cô không ngây thơ và cả tin nữa. Cô sẵn sàng tặng cho “bọn mày râu” những bài học thích đáng.

Một đóa hồng nhung trước mặt, lãng mạn lắm chứ. Còn mình có tề không nhỉ? Không đâu mình cũng thuộc hạng bảy mươi trên một trăm. Hoa Hồng cũng hơi hồi hộp, dù sao cô cũng không muốn vì cuộc gặp mặt này, mà cô và Gai Nhọn không còn trò chuyện với nhau trên internet nữa. Áo trắng, quần trắng, tóc cột gọn lại và một bông hồng nhung, Tuyết Anh đến điểm hẹn cà phê Hồ Hẹn. Đây rồi, Tuyết Anh đi vào bàn số sáu. Cô phục vụ đuổi theo:

- Cô ơi! Bàn số sáu có người đặt rồi.

- Vậy sao! Người đặt bàn số sáu có nói gì không?

Chợt nhìn thấy bông hồng trên tay Tuyết Anh, cô phục vụ reo lớn:

- Chị... là Hoa Hồng?

- Phải. Sao?

- Anh Gai Nhọn bảo đặt bàn số sáu.

- Vậy là tôi có quyền ngồi bàn số sáu, đúng không. Cô thấy... anh ấy đến rồi à?

- Dạ không! Từ ngày hôm qua đã có điện thoại đặt bàn.

Tuyết Anh gục gặc đầu, Thì ra anh Gai Nhọn cũng có một chuẩn bị đáng yêu. Hồi hộp quá đi mất! Gai Nhọn là người như thế nào nhỉ? Cao, lùn, xấu hay

đẹp trai? Không cần đẹp trai, chỉ cần anh là ra về một đấng nam nhi là được. Tuyết Anh ngồi vào bàn và gọi một ly trà Lipton, mắt hướng ra cửa. Bàn tay của cô hơi nhóp nhều vì căng thẳng và hồi hộp.

Ở một góc khuất, Hoàng Bảo giật thót cả mình. Sao lại là cô nàng chua ngoa đánh đá chứ, có lộn không? Hay là cô ta cũng hẹn ai đó và một sự trùng hợp. Nhưng có lý nào cô ta lại ngồi bàn số sáu.

Mồ hôi rịn ra trên trán Hoàng Bảo dù Hò Hẹn là quán cà phê máy lạnh. Anh mặc thêm áo khoác bên ngoài, cất mắt kính đứng lên định đi lại...

Cánh cửa ra vào chợt mở, một đôi tình nhân dắt tay đi vào, đẹp đôi và tình tứ. Tuyết Anh bật dậy như cái lò xo:

- Việt!

Đúng là Việt. Đang cười hớn hở, mặt anh ta tái lại và... định quay đầu chạy trốn.

- Anh đứng lại đó đừng có hòng trốn! Tôi tìm anh lâu lắm rồi.

Tuyết Anh bay vèo tới như nữ hiệp phi thân, chặn đầu Việt và túm áo anh ta:

- Trả lại cho tôi một ngàn bảy trăm đô, rồi anh muốn đi đâu thì đi.

Việt lúng túng cố gỡ tay áo Tuyết Anh ra:

- Cô này...

Cô tình nhân của Việt ngơ ngác:

- Anh Việt ơi, chuyện gì thế?

Tuyết Anh gằn giọng:

- Cô muốn biết chuyện gì phải không? Được, tôi không ngần ngại cho cô biết. Anh ta là chồng sắp cưới của tôi, gần một năm trước, để có tiền đám cưới, tôi dự cuộc thi ăn một trăm cái bánh bao.

Cô gái chùng như đã nhận ra mặt Tuyết Anh, nên reo khê:

- Chị là chị Tuyết Anh, hồi đó báo đăng và truyền hình quay phim chị, quán quân ăn.

Việt nhăn nhó:

- Thu Trang! Em nghĩ sao nếu phải lấy một cô vợ ăn như hạm đội. Dĩ nhiên là anh phải chạy.

Những lời của Việt như dầu ché vào ngọn lửa giận đang cháy phừng phừng của Tuyết Anh, cô giận dữ xoắn ngực áo Việt:

- Anh muốn chạy cứ chạy, nhưng tại sao lại ôm cả một ngàn bảy USD của tôi. Anh đừng có nói là không có, tôi đã chuyển một ngàn bảy đó vào tài khoản ATM của anh, nó thuộc ngân hàng ACB.

Tuyết Anh nói rành mạch, nhiều người trong quán cà phê cũng nhận ra cô, đều ồ lên:

- Xấu chưa! Một kẻ ăn trên công sức của người ta, lừa tình còn lừa tiền. Cô bạn gái kia, mau dang xa anh bạn trai của cô.

Thu Trang xấu hổ. Và từ xấu hổ, cô nổi giận tam bành xông lại tát vào mặt Việt hai tát tai, gương mặt đẹp trai lập tức đỏ lên, rên rì:

- Thu Trang, đừng có nghe lời...

Thu Trang rít lên:

- Thì ra lâu nay anh theo đuổi tôi, mua sắm cho tôi, hào phóng với tôi là tiền của chị Tuyết Anh. Đồ tôi, tôi và anh chấm dứt.

Đánh xong hai tát tai đến đau cả tay mình, Thu Trang giận dữ đi ra ngoài. Đám đông dạt ra, Hoàng Bảo cũng vội vàng quay lưng, nhưng không còn kịp nữa, Thu Trang tông vào anh. Cô kêu lên sững sờ:

- Hoàng Bảo.

Hoàng Bảo thối lui và phi thân như bay. Xui thật, vì mê mục kích chuyện hiên lộ ái ố của Tuyết Anh mà anh quên phải lánh mặt. Thu Trang gọi í ới:

- Hoàng Bảo, đứng lại!

Bước chân của Hoàng Bảo càng phi nhanh hơn gió...

Trong quán cà phê, Tuyết Anh vẫn xoắn áo Việt:

- Thì ra anh lấy tiền của tôi để đi tán tỉnh cô gái khác. Cô ta tỉnh ngộ rồi đó, anh đừng hòng có cô ta. Có mau trả lại tiền cho tôi không?

Việt khản khoản:

- Em buông áo anh ra đi, làm anh xấu hổ anh không tội nghiệp sao?

- Vậy anh có tội nghiệp tôi, khi từ bệnh viện mà tôi vẫn đi gởi tiền vào tài khoản cho anh, sung sướng chờ đợi ngày đám cưới. Anh làm vỡ tan giấc mộng của tôi, nhìn căn phòng trọ trống không, tôi giống như người đang ở trên trời và đập rơi xuống chín tầng địa ngục, thành con bọ hung dơ bẩn. Sao anhỡ cư xử tàn nhẫn như vậy hả?

Việt quē mặt, anh ta không còn biết biện minh như thế nào cho hành vi tội tệt của mình - dối lừa, gạt tình và tiền. Tuy nhiên lúc này, anh ta chỉ có thể quỳ dưới chân Tuyết Anh xin tha thứ. Một ngàn bảy trăm đô, anh ta tiêu hết vào việc chinh phục Thu Trang, cô con gái thứ ba của nhà tỷ phú Trần Đình Giang. Cưới được Thu Trang, anh ta có khác nào như chuột sa hũ nếp. Bây giờ Tuyết Anh lột mặt nạ của anh ta, Thu Trang chạy đi mất, hôm nay đúng là một ngày xui xẻo.

- Tuyết Anh, tha thứ cho anh đi. Nếu em muốn thì bây giờ đi theo anh, anh sẽ đến một quầy ATM, rút tiền trả cho em.

- Được. Anh đứng lên đi.

Việt đứng lên. Ra đến bên ngoài, anh ta vờ hỏi:

- Xe của em đâu?

- Đàng kia.

- Đi lấy xe đi, xe của anh cũng để đàng kia.

Và nhanh như cắt, Việt băng qua đường, anh ta chạy thực mạng. “Tẩu vi thượng sách” và tốt nhất là nên tránh những nơi nào Tuyết Anh đi ngang qua.

Tuyết Anh không đuổi theo, mà cô thầm khinh bỉ - một sự khinh bỉ hơn bất cứ thứ gì trên đời. Một ngàn bảy trăm đô đo được lòng người cũng...rẻ chán. Bất giác Tuyết Anh bật cười khanh khách. Cười rồi, cô mới sực nhớ đến cái hẹn với Gai Nhọn. Chết tiệt! Tuyết Anh chạy vào trở lại quán cà phê, bàn số sáu có một đôi tình nhân đang ngồi. Gai Nhọn! Anh là ai và đang ở đâu?